

TINA FRENSTEDT

VAGEVUUR

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

Copyright © 2021 Tina Frennstedt
Oorspronkelijke titel: *Cold Case: Skärseld*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Corry van Bree
Omslagontwerp: Kirstin Osenau
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Foto auteur: © Maria Östlin
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1205 6
ISBN 978 94 027 6803 9 (e-book)
NUR 305
Eerste druk maart 2023

Voor het eerst verschenen bij Bokförlaget Forum, Zweden.
Published in the Dutch language by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HET PRIKT IN HAAR neus en kriebelt in haar keel. Linn draait zich op haar buik om het licht buiten te sluiten.

Verdwijn, zak weg in de zachte warmte, fluistert de donkere stem dringend. Ze gehoorzaamt, schopt het dekbed van zich af en valt weer in slaap.

Het geluid van droevige, enigszins felle, maar toch lichte strijkers snijdt door de slaapkamer.

Ze draait haar hoofd slaapdronken om naar de muziek en probeert overeind te komen, maar laat zich vervolgens zwaar op het bed vallen, waarna ze afwisselend bewusteloos is en bijkomt.

De strijkers zijn er weer, snel en onregelmatig. Het geluid is hard, te hard en te echt om bij haar droom te horen. In de kamer en in haar hoofd echoot dezelfde melancholische melodie telkens weer.

Linn hoest en probeert overeind te komen om te zien waar het geluid vandaan komt, maar haar lichaam gehoorzaamt haar niet. Het is alsof het honderd kilo weegt. Haar benen lijken verlamd, ze steunt op haar elleboog en zet zich af tegen het warme matras. Bij het raam klinkt een zacht knetterend geluid.

Ga liggen, doe je ogen dicht, ga weer slapen.

Ze negeert de stem en haar ogen en neus branden als ze haar hoofd langzaam omdraait. Ineens ziet ze hoge, agressieve geelwitte vlammen opstijgen van de stoel bij het raam en naar het plafond schieten.

Als verlamd staart ze ernaar.

De vlammen schreeuwen in de stilte en dansen over de muur rond het raam.

Je moet iemand bellen, alarm slaan, schreeuwt een stem in haar hoofd. Linn steekt haar hand uit en tast over het nachtkastje om haar telefoon te pakken, maar ze voelt hem niet.

Een sissend geluid en een fel lichtschijnsel verspreiden zich om haar heen als de blauwe verduisteringsgordijnen vlam vatten. De harde strijkers dringen weer door de compacte rook en het geluid kaatst tegen de muren van de kamer, alsof ze proberen haar uit haar verdoofde toestand te halen.

Zorg dat je zo laag mogelijk blijft, waar de rook je niet kan bereiken.

Ze pakt de bedrand vast en schuift moeizaam opzij tot één been van het bed valt. De rest van haar lichaam volgt en ze belandt met een bons op de vloer.

Als ze opkijkt blijft haar blik op de muur achter het bed rusten, op iets groots wat daar anders niet is. Ze doet haar best om de rode vlek met haar brandende ogen te ontcijferen. Is het een getal? Ze knippert een paar keer met haar ogen, maar kan haar blik niet meer focussen.

Linn probeert langs het bed naar de deur aan de andere kant van de kamer te kruipen. Ondanks de rooksluiers ziet ze dat hij dicht is.

Een vluchtige gedachte fladdert haastig door haar bewustzijn. Waarom ben ik niet wakker geworden door de rookmelders?

Vlucht. Nu. Je moet naar buiten, je moet zuurstof binnenkrijgen.

Iedere beweging voelt als een zware training in de sportschool. Ze begrijpt niet waarom haar lichaam haar niet gehoorzaamt. Haar keel knijpt samen, ze legt haar arm beschermend over haar gezicht en hoest opnieuw. Langzaam en met een enorme krachtsinspanning slaagt ze erin zich op haar knieën omhoog te werken. Ze kijkt met brandende, betraande ogen naar het raam en ziet dat het tweede gordijn nu ook vlam heeft gevat.

De lucht is dik, de donkergrijze rook golft gretig naar boven en raakt het plafond. De stoel naast haar wordt verzwolgen door een zwarte rookwolk.

Het is te laat. Je redt het niet.

De warme rook baant zich een weg naar binnen, haar lichaam in. Ze houdt haar hand voor haar mond en neus in een poging de rook buiten te sluiten. De rook kriebelt, brandt en steekt pijnlijk in haar longen als ze ademhaalt, en haar hoofd voelt alsof het op het punt staat te exploderen.

De rook is nu dikker en eerder zwart dan grijs. Ze bukt en probeert

bescherming te zoeken bij het bed. Terwijl ze met haar hoofd op haar handen steunt, voelt ze dat ze alles los wil laten.

Doe het, doe het gewoon, dreunt de gebiedende stem.

Het brandende gevoel in haar keel bereikt al snel haar maag. Het is alsof ze een hele fles whisky in één slok achterovergeslagen heeft. Zoute tranen stromen over haar wangen en bereiken haar lippen. De warmte straalt tot onder het bed, de vloerplanken zijn heet als gloeiende kolen en het voelt alsof de huid van haar knieën verbrandt.

Begeleid door de knetterende vonken beginnen de strijkers weer te spelen. Ze dringen door het inferno. Met haar handen op de vloer probeert ze opnieuw om haar zware, machteloze lichaam naar voren te duwen om de deur te bereiken. *Nog maar een paar meter, het lukt je. Je moet, het mag niet op deze manier eindigen.*

Er klinkt een doffe explosie als het vuur de spreid heeft bereikt. De hitte nadert haar van achteren, maakt jacht op haar en dreigt haar te verslinden. Ze draait zich om.

Mijn haar, niet mijn haar.

Een nieuwe harde, scherpe explosie klinkt als het glas van het raam naar buiten wordt geblazen.

De hongerige vlammen krijgen nieuwe energie en het bed verdwijnt achter haar in een enorme vuurzee. Het vuur trekt haar huid strak als die haar rechtervoet bereikt. Ze ziet hoe die wordt verzwolgen door de vlammen en begint te schoppen in een poging ze te doven, eraan te ontsnappen.

Vanuit haar ooghoeken ziet ze dat het vuur zich heeft verspreid naar het kleed dat tussen haar en de deur ligt. Ze moet eroverheen, het is nog maar een meter naar de deur. Linn duwt haar ellebogen op de vloer, schuift naar voren en voelt vreemd genoeg geen pijn als haar armen op het brandende kleed terechtkomen. De vlammen verspreiden zich over haar benen en krijgen haar nachthemd te pakken.

De zuurstof in de kamer is op, haar keel wordt dichtgesnoerd.

Rol je op tot een kleine bal, daal af en laat je omarmen door de zachte warmte.

Ze is bereid te gehoorzamen en staat op het punt om toe te geven als

de deur plotseling op een kier opengaat. Een donkere schaduw verschijnt in de deuropening. Door de dikke grijze rookmassa ziet ze iemand op de drempel staan.

Haar redding.

Met haar laatste krachten tilt ze haar arm op om de onderkant van de deur te bereiken. Nog millimeters. Naar de zuurstof. Naar het leven.

De strijkers zwijgen en de deur wordt dichtgetrokken.

DINSDAG
20 OKTOBER 2020

‘WAT GEBEURT ER MET alle zaken waaraan je niet werkt? Je kunt tenslotte maar een bepaald gedeelte ervan oplossen tijdens je leven.’

Door de vraag zag inspecteur Tess Hjalmarsson de gezichten van de familieleden voor zich: Fredrika, Tim, Göran, Desireé, Jenny’s moeder Solveig. Haar slechte geweten bezorgde haar een steek in haar hart. Het volgende moment herinnerde ze zichzelf aan datgene wat al haar jaren als moordonderzoeker haar hadden geleerd; hoe ze moest denken om te kunnen blijven werken aan datgene wat ze deed en waarvan ze zo intens hield.

Ze had vermoed dat de vraag gesteld zou worden, hoewel ze deze keer geen tijd hadden gehad om het programma van tevoren door te nemen. Presentatrice Vivi Brygge was betrouwbaar en had zich goed voorbereid. De interviews met haar waren lastig, maar Brygge stelde haar nooit de moeilijkste vragen. Tess mocht haar graag.

Ze keek naar het verwachtingsvolle publiek, dat vanwege de coronamaatregelen uit maar een handvol personen bestond.

‘Ik geef de hoop nooit op, maar het is duidelijk...’ Ze pauzeerde om de juiste woorden te vinden.

‘Dat jij ook ouder wordt?’

Tess glimlachte. ‘Ja, ook al is dat nauwelijks aan me te zien.’

Brygge lachte.

‘Maar serieus, natuurlijk blijven sommige zaken helaas onopgelost,’ ging Tess verder. ‘Dat is de droevige waarheid. Daarnaast moeten we prioriteiten stellen. Niemand zou met een dergelijke onzekerheid mogen leven. Dat is een dubbele straf. Het minste wat de politie kan doen is iedere steen omdraaien.’

Verspreid maar enthousiast applaus echode in de studio. Normaal ge-

sproken werd Brygges programma in het nabijgelegen Slagthuset opgenomen, maar nu zaten ze samengeperst in het SVT-pand in Malmö. Acht mensen waren uitgenodigd om toch een beetje een gevoel van live-tv te houden. Ze werden ondersteund door vooraf opgenomen applaus.

Vivi Brygge richtte haar aandacht weer op het scherm. Omdat het een *greenscreen* was, zag Tess niet wat erop werd vertoond.

‘Jenny Ramsviks lichaam is nooit gevonden en in de loop der jaren is er veel over haar zaak geschreven.’

Tess keek met een ongelovige blik naar de presentatrice, maar herstelde zich snel en keek naar het scherm.

‘Volgens een artikel dat ik onlangs gelezen heb denken jullie dat de verkeerde man veroordeeld is en doen jullie opnieuw onderzoek naar de zaak. Klopt dat?’ ging Vivi Brygge verder.

Tess vloekte inwendig. Ze had absoluut geen zin om op televisie over het onderzoek naar de moord op Jenny te praten. Ze probeerde ontwapenend te glimlachen en keek naar Brygge. ‘Veel mensen hebben belangstelling voor de zaak-Jenny Ramsvik,’ zei ze. ‘Maar er is iemand voor veroordeeld en daar kunnen we niets aan veranderen.’ Het was het meest diplomatieke antwoord dat ze kon bedenken.

‘Maar kan het kloppen, zoals veel mensen lijken te geloven, dat iemand anders Jenny vermoord heeft? Dat, met andere woorden, de verkeerde man veroordeeld is?’

Tess verschoof op haar stoel en probeerde een ontwijkend antwoord te bedenken. ‘Als het gaat om een zaak waarvoor al iemand veroordeeld is, is een herziening nodig, en dat is een vrij ingewikkelde procedure.’ Tess sloeg haar ene been over het andere, zich ervan bewust wat haar lichaamstaal uitstraalde.

‘Het lijkt een nogal gevoelig onderwerp te zijn,’ constateerde Brygge.

‘Ja, de politie moet met heel veel zaken rekening houden. Het is moeilijk om commentaar te geven op afzonderlijke gevallen en exact te vertellen hoe we daarbij te werk gaan. We moeten er namelijk ook voor zorgen dat we de familieleden geen valse hoop geven.’

Brygge knikte en veranderde godzijdank van onderwerp. ‘Nu we het toch over jullie kleine succesvolle team hebben –’

‘Een heel klein team,’ onderbrak Tess haar. Het kon nooit kwaad om op het gebrek aan middelen te wijzen. Ze was ervan overtuigd dat de hoofdcommissaris en alle andere hoge bazen van het district op de bank zaten om naar Brygges programma te kijken.

‘Toch leveren jullie fantastische prestaties. Jullie hebben een aantal van de moeilijkste cold cases van het land opgelost. Dat is absoluut een applaus waard, of niet soms, dames en heren?’

‘Dat klopt,’ zei Tess nadat het applaus was weggeëbd. ‘Bovendien werken we sinds kort met een man minder in het team. Het is jammer dat er niet meer begrip is voor het belang van het oplossen van cold cases. Heel veel mensen worden erdoor getroffen als zaken blijven liggen. Een andere kwestie waar nu misschien niet aan gedacht wordt, behalve dat er meerdere daders vrij rondlopen, is dat er ook mensen onschuldig in de gevangenis zitten.’ Tess liet de woorden in de lucht hangen terwijl ze Johan Andertorp voor zich zag, de man die was veroordeeld voor de moord op Jenny.

‘Het is huiveringwekkend om te bedenken dat sommige moordenaars vrij rondlopen,’ zei Vivi Brygge met een theatrale blik in de camera. Ze keek weer naar Tess. ‘Is het niet zo dat er al meerdere keren gedreigd is het coldcaseteam op te heffen?’

Tess glimlachte heimelijk. Hier had ze op gehoopt. Een beter pressiemiddel om het bestuur van het belang van het team te overtuigen was er niet. Hier konden zelfs tien vakbondsbijsenkomsten niet tegenop.

‘Wat vind je daarvan?’ zei Brygge.

‘Wat mij betreft is niet de hoofdcommissaris, of wie dan ook trouwens, mijn baas. Het kan misschien vreemd klinken, maar mijn opdrachtgevers zijn dood en leven via mij.’

Brygge spreidde haar armen en draaide zich naar het publiek om. Er klonk opnieuw applaus.

Tess keek naar de monitor en besepte dat de gezichten van Annika, Max en Sara – slachtoffers van door het team opgepakte moordenaars – nu aan de kijkers werden getoond. Ze wees ernaar. ‘Dit zijn de mensen voor wie ik werk, naast de honderden andere minder bekende slachtoffers die op gerechtigheid wachten.’

Brygge knikte. ‘Bedoel je daarmee dat je je helemaal niets aantrekt van wat je bazen zeggen?’

Tess lachte. ‘Wil je dat ik ontslagen word? Maar goed, als ik eerlijk ben klopt dat in principe wel. En als ze me zouden willen dwingen om van standpunt te veranderen of me andere taken zouden willen geven, dan zou ik nog dezelfde dag bij het politiekorps vertrekken.’

Vivi Brygges gezicht begon te stralen en ze knikte, duidelijk tevreden met het rebelse antwoord. ‘Met die woorden bedanken we onze gast van vanavond,’ zei ze, waarna ze het programma afrondde.

Het interview was voorbij en het vertrouwde logo verscheen. Tess stapte van het podium en zuchtte. Live-uitzendingen waren zenuwslopend.

Ze vroeg zich heel even af of ze te ver was gegaan. Het was niet moeilijk om overmoedig te worden als je op de bank zat, maar het was iets heel anders om je collega’s en chefs de volgende dag in de gang weer onder ogen te komen. Ze had echter niets gezegd waar ze niet achter stond, ze mochten haar ontslaan als ze haar andere taken wilden geven.

Vivi Brygge kwam naar haar toe. Tess vroeg zich af of ze iets over de zaak-Jenny Ramsvik moest zeggen, maar aan de andere kant hadden ze niet precies afgesproken waarover ze vanavond zouden praten. Tess was er gewoon van uitgegaan dat Jenny niet ter sprake zou komen. Het was logisch dat de programmaredactie ook andere media volgde en vorige week had Palmqvist in *Kvällsposten* naar bepaalde bronnen verwezen – welke dat ook waren – die beweerden dat de zaak-Jenny Ramsvik heropend zou worden.

‘Bedankt voor je schitterende bijdrage,’ zei Brygge.

De zender had Tess aangeboden om tijdens het voorjaarsseizoen als vaste gast in het programma te verschijnen. In het item ‘Tien zaken met Tess’ zou ze mogen vertellen over de onderzoeken die haar het meest raakten.

Tess twijfelde of ze het moest doen, het zou vooral tijd opslokken die ze aan haar onderzoekswerk wilde besteden. Tegelijkertijd besepte ze dat het goed was voor haar toekomst en die van het coldcaseteam om in het populaire programma van Brygge te verschijnen.

Ze deed haar microfoon af en liep naar de uitgang. Op de redactie passeerde ze het bureau van Sebastian, die de Facebook-pagina van het programma beheerde.

Hij stak zijn duim op. ‘We hebben vandaag veel opmerkingen en vragen gekregen, jammer dat we er niet meer konden behandelen.’

Tess bleef staan. ‘Voornamelijk positief, hoop ik?’

‘Jazeker,’ antwoordde hij. ‘“Supersmeris slaat weer toe” en “Stel je toch eens voor dat alle politieagenten zoals Tess Hjalmarsson zouden zijn”, om er een paar te noemen. Er zijn maar een paar vervelende of agressieve opmerkingen bij.’ Sebastian scrolde langs de berichten. ‘Deze bijvoorbeeld.’

Tess boog zich naar de computer en las de mededeling van afzender Sonny0925. Je kunt je beter met het oplossen van je zaken bezighouden dan op tv zoveel onzin uitkramen.

Tess zuchtte. Als je in de media verscheen en opviel, moest je erop voorbereid zijn dat er mensen waren die het niet met je eens waren en een hekel aan je hadden.

‘Ik herinner me dat hij na de vorige uitzending ook een negatieve opmerking had,’ zei Sebastian.

‘Waar ging die over?’

Sebastian scrolde over het scherm en leek enigszins gegeneerd. ‘Hij schreef dat je leek te genieten van de ellende van anderen. Er zijn zoveel gekken en trollen op internet.’

Tess knikte. ‘Als ze wisten hoe weinig ik van alle ellende geniet, zouden ze er waarschijnlijk anders over denken.’

Tess liep de trap af en verliet het svT-gebouw. In de verte lichtte de Turning Torso in het donker op.

Ze startte de zwarte dienstauteo en reed het parkeerterrein af. Terwijl ze over de ophaalbrug reed, keek ze in de achteruitkijkspiegel in de richting van Västra Hamnen. Ze moest eigenlijk naar haar appartement om de planten op het terras water te geven en te checken of alles in orde was. Ze was er al ruim een week niet geweest. Dat zou echter nog een paar dagen moeten wachten. Ze reed liever naar Österlen.

WOENSDAG
21 OKTOBER

TESS KEEK NAAR SANDRA, die een zwart colbert droeg en zich door de woning haastte omdat ze voor haar werk een paar dagen naar Helsingborg moest. Het was eigenlijk vreemd dat hun relatie zo vanzelfsprekend voelde, hoewel hun eerste date nauwelijks een jaar geleden had plaatsgevonden.

Tussen de dennenbomen zag ze een glimp van de donkergrijze zee. Nadat het een paar dagen hard vanuit oostelijke richting had gewaaid, was de wind nu enigszins gaan liggen, maar omdat het huis maar een meter of tien bij het strand vandaan stond was de zee nooit helemaal stil. Het geruis van de golven was altijd aanwezig in de kleine baai in Gislövshammar.

Tess keek naar de laaghangende regenwolken en schrok toen Sandra achter haar kwam staan en haar armen om haar heen sloeg. ‘Waar denk je aan?’

Tess deed een stap naar achteren en voelde hoe Sandra’s lichaam haar omsloot.

‘Niks.’

‘Je denkt altijd ergens aan. Maar –’

‘– dat hoeft je niet altijd te vertellen.’

‘Precies.’

Tess kon haar niet vertellen dat ze zich afvroeg of er een vloek op hun relatie rustte. Of alles binnenkort zou verdwijnen, voorbij zou zijn. Tess lachte vaker, was opgewekter en hield meer van het leven. Maar het voelde soms te mooi om waar te zijn. Alle relaties hadden een grens voor wat ze konden verdragen en de laatste tijd stapelden de problemen zich op: de dreigementen van Sandra’s ex-man, de afstand tot haar kinderen in Stockholm en haar leidinggevende functie die vooralsnog al haar tijd opslokte.

‘Ik moet over een halfuur weg,’ zei Sandra zachtjes.

Tess voelde haar warme ademhaling in haar nek. Ze boog haar hoofd en hoopte dat Sandra haar op precies die plek zou blijven aanraken. ‘Ik zou willen dat je niet hoefde te gaan.’

Op dit moment leefden ze parallelle levens in hun auto’s tussen Österlen, Malmö en Helsingborg. Maar hoewel Tess wilde dat ze meer tijd samen konden doorbrengen, had ze het bijzonder naar haar zin als ze alleen in het zwarte houten huis bij de zee was. Ze had er jaren naar verlangd om een woning in Österlen te kunnen kopen, maar haar financiën hadden dat nooit toegelaten. Nu woonde ze hier toch, in een woning die deels was gekocht van het geld dat Sandra na haar scheiding van de vermogende pennenproducent Cliff Edding had gekregen. Tess had verwacht dat ze daar moeite mee zou hebben, maar ze had besloten om alle twijfels opzij te zetten en te beseffen dat het onvermijdelijk was dat je beiden een verleden had als je elkaar op deze leeftijd ontmoette.

‘Ik vond je gisteravond trouwens geweldig,’ zei Sandra. ‘Ik ben trots op mijn supersmeris.’

Tess trok een gezicht. ‘Een profeet wordt nooit in zijn eigen land geëerd, dat weet jij als geen ander. Helaas was ik er absoluut niet op voorbereid dat ze over Jenny Ramsvik zou beginnen.’

‘Je kunt niet alles in de hand hebben, zelfs Tess Hjalmarsson slaagt daar niet in. Ik zag die toegewijde blik weer in je ogen toen ze vroeg naar alle zaken die je niet kunt oplossen.’ Sandra tikte op haar schouders. ‘Die schouders hoeven niet de last van de hele wereld te dragen. Er zijn mensen die je daarbij kunnen helpen. Vergeet dat niet.’

Tess wist wat ze bedoelde. De afgelopen jaren had het cc-team meerdere grote en veeleisende moordzaken opgelost, wat haar volledige aanwezigheid en betrokkenheid had vereist. Dat was echter onvermijdelijk als je aan oude onopgeloste zaken werkte. In elk geval als je, net als zij, hoge eisen stelde aan de resultaten en ervoor vocht om de familieleden een antwoord te geven. De jacht op de lege, anonieme gezichten die ze op een dag gelaatstrekken wilde geven was min of meer een manische obsessie.

Ze kreeg er een enorme kick van als dat gebeurde, als het gezicht van

de dader bekend werd. Daarmee verdween ook de macht die die persoon door zijn onzichtbaarheid had uitgeoefend. Hij – want daders waren meestal mannen – werd een mens van vlees en bloed.

Sandra stond met een bezorgde gezichtsuitdrukking bij de keukentafel en keek op haar telefoon.

Tess liep naar haar toe. ‘Wat is er?’

‘Niets bijzonders.’

‘Stop daarmee. Hij is het weer, of niet soms?’

Sandra hield Tess haar telefoon voor, zodat ze het berichtje van haar ex-man Cliff Edding kon lezen. Dit is de druppel. Je bent een onverantwoordelijke en koude valse slang. Maar je zult je straf krijgen, dat beloof ik je.

Tess keek naar Sandra. ‘Heb je die daarnet gekregen? Dit is niet goed, het is een rechtstreekse bedreiging.’

Sandra schudde haar hoofd. ‘Ik snap niet waar al die woede vandaan komt. Alles wat hij er zomaar uitbraakt, in het ene berichtje na het andere. Is dat er de hele tijd geweest? Hij zal er alles aan doen om de kinderen tegen me op te zetten.’

Tess had de telefoon nog steeds vast en zag dat er een nieuw berichtje van Cliff binnenkwam. Ze opende het. Je probeert er nog steeds onderuit te komen. We moeten er nu over praten. Omdat jij weigert hiernaartoe te komen, kom ik naar jou toe.

Ze fronste haar voorhoofd. ‘Wat bedoelt hij daarmee? Is hij van plan om hiernaartoe te komen om een scène te maken? Dit moet stoppen.’

Sandra pakte de telefoon uit haar hand. ‘Het zijn maar loze dreigementen.’

‘Hoe kun je daar zo zeker van zijn? Ik wil hem hier niet hebben.’

Sandra trok haar wenkbrauwen op. ‘Denk je dat ik dat wel wil?’

Hoewel Tess het met tegenzin toegaf, besepte ze heel goed door welke fase Cliff Edding op dit moment ging. Hij wilde niet scheiden en leek inmiddels te beseffen hoe definitief de situatie was, waardoor hij in paniek begon te raken.

Ze herinnerde zich hoe ze zelf had gereageerd toen Angela bij haar wegging. Ze was geschokt geweest na de periode van zelfmisleiding

waarin ze had geprobeerd zichzelf wijs te maken dat alles weer goed zou komen. Ze had zich geschaamd, wat eigenlijk volkomen ongegrond was. Exen leken nu eenmaal voortdurend te laveren tussen geschoktheid en ontkenning en zochten verklaringen voor wat er was gebeurd. Maar omdat Cliff Edding het pijnlijke feit dat de liefde voorbij was niet kon accepteren, zou hij die verklaringen nooit vinden.

Een paar weken geleden was het geëscaleerd, toen Sandra had aangegeven dat ze wilde dat de kinderen voor een proefperiode in Skåne kwamen wonen. Het gemis verscheurde haar en Lo en Felix waren zelf over verhuizen begonnen. Daardoor was Cliff Edding ontploft. De afgelopen week had hij gedreigd dat hij wilde proberen om de volledige voogdij over de kinderen te krijgen. Dat was weliswaar een onwaarschijnlijk scenario, maar het was toch een onaangenaam dreigement.

Volgens Sandra vermoedde hij dat er iemand anders in haar leven was, maar hij wist niet wie. Tess hoopte dat Cliffs agressiviteit de reden was dat Sandra hem nog steeds niets over hun relatie had verteld en dat het niet was omdat ze niet voor hun relatie wilde uitkomen, hoewel dat eigenlijk niets voor Sandra was.

Terwijl Sandra haar koffer inpakte, bedacht Tess dat het stiekeme gedoe tegenover Sandra's ex-man en haar kinderen zo langzamerhand voelde alsof ze weer in de kast was geduwd, en dat was iets waarbij ze zich absoluut niet prettig voelde. Ze had het vermeden om aan Sandra te vragen wanneer ze weer naar Stockholm ging. Ze wilde helemaal niet dat ze daarnaartoe ging, maar tegelijkertijd was het beter om het te weten dan dat het als een verrassing kwam.

‘Nog nieuws over Stockholm?’

Sandra kwam de zitkamer in lopen. ‘Nee, daar heb ik nog niet over na kunnen denken, maar de herfstvakantie komt steeds dichterbij.’

‘Ben je van plan het hem te vertellen als je daar bent?’

Sandra ging op het puntje van de bank zitten. ‘Ja, ik zal wel moeten.’

‘Maar dat wil je liever niet?’

‘Nee, natuurlijk niet. Je ziet hoe hij zich gedraagt. Het is belangrijk om in elk geval een poging te doen om het op een goede manier af te sluiten.’

Tess wees naar de telefoon. ‘Besef je dat dat misschien nooit gebeurt?’